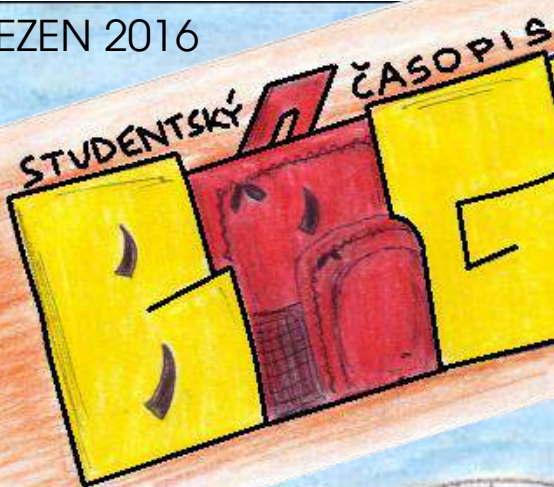

BŘEZEN 2016

ČÍSLO 16

STUDENTSKÝ ČASOPIS

REPORTÁŽ Z

DISKUZE

PANÍ PROFESORKA

MILADA PACLÍKOVÁ

BIGY

16. VYDÁNÍ

ROZHOVOR	MILADA PAČLÍKOVÁ	3
BOJOVNÍCI ZA PRAVDU	JAN MASARYK	5
K ZAMYŠLENÍ	SÍLA SLOV	6
K ZAMYŠLENÍ	ŽIVOT SE POKLÁDÁ ZA DRUHÉ	7
K ZAMYŠLENÍ	ÚVAHA O NIČEM	8
K ZAMYŠLENÍ	SEDM OBĚŠENÝCH	9
RECENZE	PERLIČKA NA DNĚ – Bohumil Hrabal	10
KOUTEK POEZIE	ZAS	10
RECENZE	Nikdo mě neznásilnil, nezabil a pak znovu neznásilnil	11
RECENZE	O FILMU MARŤAN	12
RECENZE	MALÝ PRINC	13
ANKETY	NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ LYŽE VS. SNOWBOARD	14
REPORTÁŽ	NIKDY PŘEDTÍM	15
HLODY	HLODY Z HLODKRABICE	16
K ZAMYŠLENÍ	Mučivé útrapy šudenta-novináře	16
ŠKOLNÍ PARLAMENT	ZE ŠKOLNÍHO PARLAMENTU ...	17
ŠKOLNÍ PARLAMENT	DOSTAŇME PLYŠÁKY DO ŠKOL!	18
REPORTÁŽ	DISKUZE	19

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,
jsem velmi potěšena, že se k Vám dostalo naše březnové číslo Báglu. Od posledního prosincového čísla uběhl nějaký čas a mám pocit, že pro Bágl (i když od té doby nevyšel ☹) to byla docela úspěšná část roku.

Stali jsme se organizátory diskuze týkající se migrace, zašli jsme do kina, sehnali nové redaktory a dokonce jsme i pronikli do školního parlamentu, a tak získali možnost i pro Vás dozvědět se, co vlastně náš ŠP projednává. A to, jak jsme byli dobří, můžete posoudit v tomto čísle – březnové číslo nabízí široké spektrum rubrik od tradičních rozhovorů s učiteli, úvah a zamyšlení až po bohatou část s recenzemi či fotoreportáž z Edinburghu. Stačí si jen vybrat.

Zkrátka, jarní pohodu jediné s Báglem :-D
Za redakci Báglu

Anežka Vacková

TÝM

ŠÉFREDAKTOŘI	Adéla Novotná & Anežka Vacková	
REDAKTOŘI	Daniel Mužátko Johanka Horáková Anna Sochorová Nikola Vaculíková Věra Švomová	Julie Kafková Natalie Zdražilová Gabriela Kovalenková Michal Vosyka Matěj Horák
ILUSTRACE, TITULNÍ STRANA	Veronika Vacková	
GRAFIKA	Lucie Vencová Veronika Vacková	

„Tím učitelem se člověk stává a v podstatě celý život se učí být učitelem.“

Milada Paclíková

Jaká jste byla jako studentka?

Asi jako každý běžný student. Flákač ne. Takový průměr. Jedničky, dvojky, trojky by doma neprošly.

Jaký byl váš oblíbený předmět?

Tak nějak všechno. Neměla jsem nic, na co bych se netěšila a zároveň něco, co bych přímo vyhledávala taky úplně ne. Biologie a zeměpis mě asi něčím oslovit musely.

Takže jste neměla předmět, který byste nesnášela?

To ne, ale samozřejmě když jsme dostali za úkol spočítat hustě popsanou stránku s příklady z matematiky a bylo to 'přes víkend to spočítejte a po víkendu si na to napíšeme písenu', tak jsem nebyla nadšená. Nebylo úplně příjemné takhle trávit víkend, ale taky se to nějak dalo.

Proč si myslíte, že vás oslovila právě biologie a zeměpis? Čím?

Bylo mi to nejbližší. Tím, že si to člověk může osahat. Chemie a fyzika pro mě byla víc abstraktní, zatímco tohle bylo takové nejbližší.

Takže vás k sobě více táhly přírodovědné předměty než humanitní?

Na základce jsem měla nějaká ta dějepisná a archeologická období, ale na střední mě ani nenapadlo jít dějepis, češtinu nebo občanku studovat.

A měla jste někdy problém s učiteli? Byl tam někdo, kdo vám neseděl?

Vždycky se vašemu ideálu někdo přibližuje méně a někdo více, ale že bych někoho opravdu nesnášela, tak to ne.

Kdybyste se vrátila do studentských let, chtěla byste studovat na Bigy?

Musím se přiznat, že když jsem se hlásila na gympl, tak jsem se hlásila i na Bigy. Ale protože jsem byla přijatá na gymnázium v místě mého bydliště, tak jsem nakonec přijímačky na Bigy ani nedělala. Ale byla to také jedna z voleb, takže ano.

Jaké bylo vaše oblíbené místo ve třídě?

Já si myslím, že nešlo ani tak o místo, jako s kým. Na angličtině a němčině jsem měla tu svojí partu, ale jinak si myslím, že jsem seděla tak v té druhé lavici. Já jsem nosila na základce brýle, tak jsem musela sedět vpředu, abych viděla na tabuli. A od té doby to byl asi zvyk.

Jelikož máte moc ráda cestování, napadlo nás, zda je na Bigy nějaká třída, se kterou byste si troufla vycestovat někam do zahraničí?

Třída bych neřekla, ale lidi určitě ano. Způsob cestování, který si užívám a dobívám tak baterky, by nebyli všichni ochotni akceptovat a schopni zvládat. 10 dní mimo civilizaci, všechno s sebou, náročný terén, riziko zvratu počasí... To by ani nešlo z hlediska bezpečnosti. Na druhou stranu takový výlet, na jakém jsme byli v Edinburghu, klidně. Pro studenty je to velké obohacení, zároveň velká zodpovědnost pro učitele.

Měla jste jako student nějaký průšvih?

No měla jsem na základce poznámku za to, že jsem zbila spolužáka, protože otravoval. (smích)

A nějaký cestovatelský průšvih?

Nebyl to úplně můj průšvih, ale jednou, když jsme jeli do Skotska, tak s námi jela taková blondátá, růžová slečna. Když jsme byli za kanálem La Manche a chtěli po nás pasovou kontrolu, slečna vytáhla okopírovanou občanku. S tím, že se někde dočetla, že se mají na cestu vozit okopírované doklady a originál si samozřejmě nechala doma v Praze. Poté, co jsme se rozhodli, že ji tam necháme, tak se nějaká úřednice smilovala a pustila ji.

Myslíte si, že se vaše poznatky z cest dají využít i ve výuce biologie či zeměpisu?

Jasně, co mě zaujme nebo své fotografie se snažím využívat. Určitě to, co člověk poznal na vlastní kůži, jde poté mnohem více přiblížit.

Jaký máte vztah ke studentům? Měnil se tento vztah v průběhu vaší učitelské praxe?

Rozhodně. Když člověk přijde z vejšky, tak vůbec není učitel. Tím učitelem se člověk stává a v podstatě celý život se učí být učitelem. Ale já se studenty snažím mít ráda a doufám, že alespoň v některých případech je to oboustranné.

Děkujeme za rozhovor!

Anežka Vacková, Věra Švomová

Bojovníci za pravdu

**Já si přece jen myslím, že
táta měl recht, když věřil,
že pravda nakonec zvítězí**

Viděl jsem Jana Masaryka naposled dva dny před jeho smrtí.(...) Už po týdny byl Jan jiný, než jsem ho znával. Toho dne byla jeho tvář ještě smutnější. Zdálo se mi, že i ustrašenější než kdy dřív...

Takto vzpomíná Viktor Fischl, autor Hovorů s Janem Masarykem, na poslední setkání s poválečným ministrem zahraničí.

S Masarykem se poprvé setkal až v emigraci, v Londýně roku 1939. Na vyslanectví na Grosvenor Place přišel, aby s ním projednal situaci Židů v Československu a aby spolu prodiskutovali návrhy na jejich záchranu. Když Janovi později, to už byli blízcí přátelé, navrhl, že by napsal knihu o jeho životě ve stylu Čapkových Hovorů s T. G. M., Jan souhlasil.

Tak vznikla tenká knížka plná Janových myšlenek o životě, jeho komentářů k aktuálnímu dění a názorů na některé evropské národy a významné osobnosti tehdejší doby.

Ráda bych ti, milý čtenáři Báglu, objasnila, proč jsem do březnové rubriky Bojovníci za pravdu, vybrala právě Jana Masaryka. Jednak jsem si zamilovala jeho geniální smysl pro humor a jednak se nemohu zbavit dojmu, že je, v hodinách dějepisu, jeho roli v dějinách Československa věnováno příliš málo pozornosti.

Dlouhá léta přitom zastával funkci vyslance ve Velké Británii a to i v letech, kdy Československo zažívalo, díky nacistickým hrozbám, velmi krušné chvíle. V době Protektorátu byl ministrem zahraničí exilové vlády a na ministerském postu zůstal i po válce. 10. března roku 1948, pár dní poté, co odmítl s ostatními demokratickými ministry odstoupit z vlády a nechat ji tak na pospas komunistům, byl nalezen mrtev pod okny Černínského paláce.

V porovnání s Hovory s T.G.M. jsou Hovory s Janem Masarykem na četbu mnohem snazší a pro mladšího čtenáře srozumitelnější. Přesto zde najdeme mnoho podobných prvků. Ve svých názorech Jan zastával stejnou filosofii, jako jeho otec. Například v otázce humanismu:

„Člověče, myslí trochu na druhé. Nemysli si, že jenom ty jsi důležitý. Na každém záleží zrovna tolik jako na tobě. On má totiž každý zrovna tak nesmrtelnou duši jako ty. Jseš zrovna takové zrníčko písku jako ten druhý a s odpuštěním prd záleží na tom, jestli se budeš na slunci lesknout trochu víc nebo míň než ty druhý zrníčka. Hlavní věc je, aby se nesesul břeh. Tak nemysli tolik na sebe a radši drž a podpírej ty druhý zrnka písku. Jasně? Takhle já rozumím humanismu.“

Často se ve svých úvahách vracel k tématu svobody. Tak je tomu i v jedné z prvních kapitol knihy, ze které je následující úryvek:

„Jak chcete vychovávat národ bez tradice svobody?“ zeptal se pojednou Masaryk. „My, Češi, jsme nešťastný folk. Praotec Čech, dej mu pámbůh věčnou slávu, byl vůl. Tolik pěkných míst na světě – a on se musel zastavit zrovna tam, kde se zastavil, a posadit nás mezi Němce a Rusy. Vůl. Nemám jiné slovo. Jak si máme udržet svobodu? Nejdřív Habsburci. Pámbůh ví, že nám těch tři sta let všelijak pokřivilo páteř. Pak konečně svoboda. A za dvacet let přijde Hitler. A teď, dva roky po válce, to zas už vypadá, jako by nám ze vší svobody brzy zbyl jen ten generál, co dneska letíme v jeho aeroplánu. A mezi námi, ten taky za moc nestojí.“

Z Janova vyprávění je patrné, jak se měnilo postavení Československa na mezinárodním poli ve třicátých letech 20. století. (poz.: „mrňousi“ – J. M. zde hovoří o velikosti států, ne o výšce řečníků.):

„Když byl ještě Beneš na mém dnešním místě, jeho hlas v Ženevě něco platil. To se ví, mrňousi můžou ještě pořád mluvit ve Valném shromáždění. Ale kdo je poslouchá? Vždycky když musím na pódium, cítím, že to, co povím, nebude mít větší váhu než řečnické cvičení nějakého sextána. (...) Ono být zahraničním ministrem malého národa je dneska náramně smutné povolání.“

V lecčems se mi zdá postava Jana Masaryka postavou nešťastnou. Postavou, která nám navždy zůstane skryta ve stínu svého slavného otce.

S blížícím se rokem 1948 se z československé politiky pomalu vytrácela demokracie. A ze strany komunistů Jan Masaryk čelil stále většímu tlaku. Nikdy se nedozvíme, co se mu honilo hlavou v posledních dnech jeho života. Když se ale dívám na jeho fotku na přebalu knihy, na usmívající se oči, hledící na čtenáře skrze skla kulatých brýlí, mám pocit, že jeho vzkaz zní jasně:

„Já si přece jen myslím, že táta měl recht, když věřil, že pravda nakonec zvítězí.“

Věra Švomová

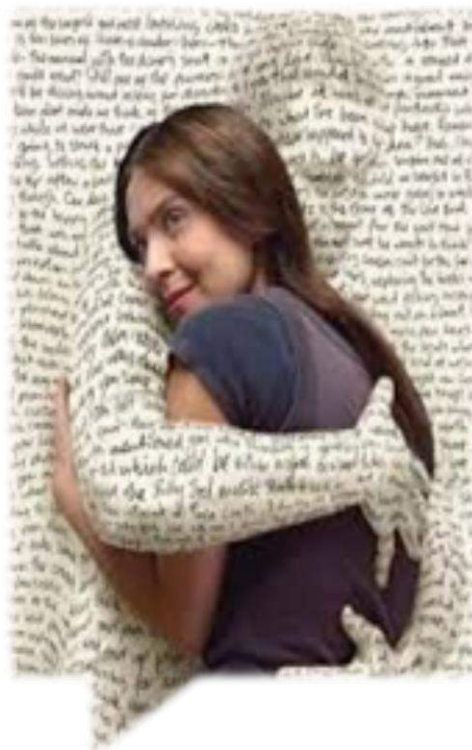
Síla slov

Slova nad námi mají obrovskou moc. Dokážou nás povzbudit, nebo naopak zcela pokořit. Myslím si, že rána fyzická se zahojí nebo ji nepřezijete, ale to slova do vás hluboko proniknou a šrámy po nich se jen tak nezacelí.

Asi je to jedna z našich vlastností. Zabíjíme slovy, pohřbíváme větami. A když nám po čase dojde, že jsme jiného člověka ranili, bývá pozdě. Můžete se stokrát omlouvat, on už se bude vašimi slovy navždycky zabývat. Bič nám způsobí fyzickou bolest, ale slova nás zasáhnou psychicky a je těžké se z jejich vlivu vymanit. Jenže vždycky tu bude někdo, kdo nás bude chtít vidět rozhozené, smutné nebo nejisté.

Žádná armáda nebude nikdy silnější, než jedna věta. Což asi všichni víme. Zažíváme to každodenně, jak se cítíte, když vás někdo pochválí? Jaký máte pocit, když vás někdo naprosto ztrapní? Jak to, že k nám slova dokážou tak moc proniknout? A v neposlední řadě, jaký vliv mají na naše názory média? Přejde mi, že v této době není většina z nás schopná udělat si vlastní názor. Protože je přece jednodušší se podívat na zprávy, že? Proč si dát takovou práci s myšlením...

Anna Sochorová

Dělat to pro sebe by nemělo smysl. Život se pokládá za druhé.

Citát, který jsem použila jako titulěk své úvahy, je tak silný, že nevím, jakými stejně silnými slovy by se dalo pokračovat. Položení života za druhé je takové biblické, tragické a antické. Často se s tím setkáváme, ale už jen málokdy se s tím setkáváme doopravdy. Protože popravdě, kdo z nás by se s tím chtěl doopravdy setkat?

Existují 2 druhy oběti za druhé. Jeden, kterým do značné míry opovrhují, a druhý, který obdivují. Pro ten první, v mých očích sobecký typ oběti, je nejlepším příkladem Romeo a Julie. Je to jediná hra od Williama Shakespeara, které nemůžu přijít na chuť, a přitom všechny jeho ostatní hry zbožňuji. Jde o to sobecké zabití se kvůli jednomu člověku, kterého milujete bez ohledu na ty další lidi, kteří vás milují. Víím, že Shakespeare upozorňoval na nesmyslný boj dvou rodů, ale upřímně, kdo z vás si z té hry vzal nesmyslný souboj rodů a ne neuvěřitelně silnou lásku zakončenou obětí? Lidský život je dar a cesta. Zabít se kvůli smrti člověka, kterého milujete, nikdy neudělá nic dobrého. Vždy to udělá věci pouze horší.

Druhý typ oběti je přesný opak toho prvního. Jedná se o neplánovanou oběť pro jiného člověka, který ji zrovna potřebuje. Walt Whitman ve své sbírce básní Stébla trávy popisuje, že my, všichni lidé, jsme stébla trávy. Všichni jsme stejní, rosteme pospolu, ze stejné matičky země a všichni jsme vzájemně propojeni. Věřím, že je jakousi lidskou přirozeností milovat ostatní lidi a pomáhat jim. I když to tak mnohdy nevypadá, lidi k sobě navzájem chovají respekt, úctu a hlavně se navzájem milují. Obětovat se pro jiného člověka z tohoto vnitřního pudu, že je to stejný člověk jako ty sám, je skutečná a nesobecká oběť. Obětovat se ve válce pro celý tvůj stát, národ a rodinu je opravdová a nesobecká oběť.

Pravdou je, že svět nás učí být sobeckými. Mnohými metodami, kterými nás vychovává, nás vede k tomu být sobecký. Kolikrát jste za svůj život slyšeli něco ve smyslu „mysli na sebe, protože on by to pro tebe také neudělal, nikdo ti poté taky nepomůže“? Myslím si, že několikrát. Ale obětovat se pro druhé z čistého nesobeckého úmyslu a dokonce pro něj umřít, nám není vzdálené. Před rokem nám to všem bylo bližší, než jsme si do té doby vůbec dokázali představit.

Adéla Novotná

Úvaha o ničem

Zase další úvaha? Ano, bohužel. Přesně taková otázka se mi honila hlavou při poslechu projevu Petra Piřthy. A tak přichází další otázka. Otázka, zda-li jsem na tomto slovu našel něco zajímavého, popř. něco, o čem by se dalo psát. Asi bych měl jako správný student k tomuto projevu začít psát komentář doprovázený určitými otázkami. Ale má to smysl? Mám být jako ostatní? Děkuji, nechci.

Téma celého projevu by se dalo shrnout do jedné věty. Do věty, která trápí náš domovský kontinent posledních pár let. Evropa je jen území osamocených lidí, kteří vyměnili hledání správného smyslu života za smysl, který spočívá v bohatství a v osobním úspěchu. Z horního odstavce se může zdát, že tento problém mne příliš nezajímá a netrápí. Není tomu tak! Nechci však být ten, který o tom jen mluví a snaží se inspirovat slovem. Nechci být Petr Piřtha. Nejsem ochoten nečinně sedět a jen smutně komentovat celé dění, tak jako (se vší úctou) mnoho dalších kněží, politiků nebo jiných lidí z mého všedního života. Rodiče, učitelé, známí, doktoři. Ti všichni nadávají na nadcházející generaci, ale proč nekonají? Kolik z nich je ochotných opustit dočasně (rozumějte na 7 dní) svoji práci nebo své zájmy pro nějaký netradiční dobrý čin? Neříkám, že jsem lepší, naopak jsem jen několikrát opustil mé zájmy, školu (ano, musel jsem si napsat omluvenku). Proto se stydím a hlavně nehodnotím, natož neodsuzuji mladší generaci!

Projev naráží také na otázku muslimů v Evropě. Můj názor? Už je mi blbě z toho všeho. Je mi blbě ze strachu, z médií, která na tomto tématu vydělávají. Je mi také blbě ze všech útoků a reakcí na ně. Jen spousta řečí, které nemají význam. A to mluvím o všech stranách barikády. Znovu jsem příliš chytrý, takže bych měl přijít s nějakým řešením celé situace. Nejsem na tyto otázky expert, tedy uznávám i názory jiných (pokud mi přijdou smysluplné), v každém případě radši někomu zajistím základní životní podmínky, než abych někoho soudil podle vyznání. Nebojím se? Ano, bojím se. Případů přibývá. Ale má to smysl řešit? Co se má stát, stane se a nezabráníme tomu.

To je hrozná směsice mých myšlenek! Souvisí s tím trochu i nadpis. Stejně jako mluví pan Petr Piřtha i má slova jsou ve své podstatě o ničem. Přesto by asi měl přijít nějaký chytrý závěr. Nejradši bych řekl, abyste žili přítomností a ne budoucností, ale nemohu. Proč? Snažím se žít přítomností, ale nejde mi to. Zkuste vykouzlit své rodině, starým lidem v domově klidného stáří, spolužákům a kolemdoucím úsměv na tváři. Já to zkouším též.

Sedm oběšených

(skepse nad Summitem v Riu)

Na kopci za Šedým městem se sešlo sedm mocných světa. Tři ženský, vyfiřtený a s kamennou tváří, postávají vedle čtyř zizvenejch šedesátiletějch chlápků, kterým došly doutníky. 'Sou trochu zaražený, ale jistý. Sami sebou. Sešli se, aby vyřešili těžkej problém bez řešení (aspoň tak to tvrdili poradci, kteří přežili), jenže každej má jinej názor, jiný priority, jiný možnosti zisku. Nikdo neustoupí.

Dlouho nikdo nic neřekl, jen se na sebe šklebili a mračili. Pak jeden chlapík, ten nejvychrtlejší, něco procedil (je úplně jedno, co) a všichni se začali hádat. Když se silný chlapi začali rvát holýma rukama, ženský chvíli koukaly, řekly si mezi sebou něco jako: „Tobě to teda sluší!“, pochválily si vlasy, a pak, jakoby nic, uklidnily chlapy. Řekly povýšeně, že prát se nemá smysl a pokud se opravdu všichni neshodnou na jednom řešení, musí všichni současně umřít a nechat rozhodnout ty, co přijdou po nich. Myslely to jako dobrej vtip. Muži to tak nepochopili, a protože to byly fakt hezký ženský, souhlasili. Ženy to trochu zarazilo, ale nechtěly nikoho naštvat, a tak dělaly, že to všichni chápou správně. Dobrý nápady často vznikaj nedorozuměním.

Všichni se dohodli, že se nedohodnou vůbec na ničem, a musí zemřít. Dlouho přemítali, jak umřou, jak to udělat, aby všichni skončili naráz a co nejrychlejc. Když začala noc natahovat drápy, zvolili nouzový řešení a nechali si přivízt šibenice. Sedm vinglů s provazy. Zkontrolovali oprátky, jestli náhodou některá není nařízlá, převázali uzly, dali hlavy do smyček, ženskejm přibylo pár vrásek, ale už bylo stejně šero a nikdo je nefotil... Stačilo skočit ze špaluku. Zazněl signál.

Sedm šibenic stojí dál, jedna holubice vylítla z pouště a Slunce ji spálilo. Ze sedmi zbylo šest živejch, jenom jeden věřil ostatním. Teď je z něj loutka. Visatec. Na provázku. Zbyli tři zpocený ženský a tři mužský, který nikdy nevypadali hůř. Dlouho nic. S měsícem zavolali kata. Vyrobil pod šibenici podlážku, aby jediným tahem páky všichni mohli padnout za svět. Kat připraven, hlavy ve smyčkách zkroucený a bledý. Kat zatáhl za páku, podlážky se s ránou propadly.

Sedm šibenic stojí dál, tři havrani vzlítli a poletí navždy. Ze sedmi mocných zbyli tři živý nemocný. Viděli na páku. Právě ve chvíli, kdy se pod nima začala propadat zem, vymrštili se a pevně se chytli Břevna nad hlavou. Přežili. Dvě ženy, jeden muž. Kat přines' šátky a zavázal jim oči. Nemělo to smysl, najednou byla všude hustá tma a ty tři slepli každou vteřinou. Připravili se a kat naposled škulb za páku.

Sedm šibenic stojí dál, těžko je někdo shodí. Dva krkavci nepřestanou nadávat. Jenom šest provazů je zatěžkanejch. Jeden přežil. Muž. Nový Vládce. Podplatil kata a ten mu dal znamení, kdy se chytit Břevna.

Tak se stal kat pobočníkem Vládce světa. A Vládce vládl silnou rukou s katem a s pomocí Velkého Břevna až do smrti, která ho měla příliš ráda, než aby přišla včas. Tak se to vypráví za Šedým městem.

Ano, je to smutné, omlouvám se. Můžeme jen doufat, že až se znova sejdou mocní světa na tom kopci za Šedým městem, skočí všichni hned. Na první dobrou.

S důvěrou ve výsledky pařížského summitu
Daniel Mužátko

Perlička

na dně – Bohumil Hrabal

Jsou knihy, které vám uvíznou v paměti. Připomínají se v drobnostech všedního dne. Perlička na dně je ve mně stále. Snad to bude neobvyklým způsobem vyprávění, pro Hrabala tak příznačným. Jako svědek prostých, a přece půvabných okamžiků vypraví rozhovory lidí z okraje společnosti.

Myslím, že opravdová krása není vyumělkovaná. Když se ji člověk naučí vidět v zdánlivé obyčejnosti a všednodennosti, pak zjistí, že skoro nic není ani obyčejné ani všednodenní. A právě proto jsou povídky v Perličce na dně velice jemné a poetické stejně jako jejich postavy, jež vykreslují existenciální a přitom lidové rozhovory ve všedních situacích ocelárně, v rozbořeném kostele, v hospodě, na dvorcích, v zastrčených pražských uličkách... Hrabal popsal půvab lidské duše a života bez ozdob, bez stylizace. Našel perličku na dně.

Hrabal užívá nespisovná slova, slang, neobvyklá úsměvná obrazná pojmenování. Monology postav skládá z dlouhých, nepřehledných souvětí, která zachycují tok myšlenek. To vše přispívá k autentičnosti příběhů, k přesnému vykreslení charakterů. Povídky nemají žádnou zápletku, pointu, jedná se spíše o črtu. Autor nehodnotí, pouze vše předkládá čtenáři.

Motivy z této knihy můžeme najít i v krásném filmu Skřivánci na niti.

Johanka Horáková

Zas

Bledule zbělí ztěžklej sních,
zas seshnilý listí povládne dnům.
„Satanas sum et nihil humanum,
řek' podzim jaru a pak ztich.

Zas sílí slunce, tiše suší
zborčené zbrocené, chladem chudé.
Zas Zas zakřičí: „Skočím všude!“
a proslechnou, kdož byli hluší.

Zas přijdou doby starých jasů
a Li-Po, měsíc, stín se zpíjí
ve vzory navzdory času.
Zas se smeknou slova zmijí,
bude skřípot, přejde smích -
-bledule zbělí ztěžklej sních.

Daniel Mužátko

Nikdo mě neznásilnil, nezabil a pak znovu neznásilnil

Jednou velkou náhodou se ke mně tahle útloucká a svým způsobem děsivá knížečka dostala. Otevřela jsem ji a během jedné či dvou velkých přestávek ve škole ji prolouskala celou.

Vypráví vlastně dost jednoduchý příběh o tom, jak z jedné země musí obrovské množství lidí utéct kvůli tamnímu režimu a válce. Tohle obrovské množství chce nalézt štěstí na jednom velmi bohatém kontinentě. U nás. V Evropě. A tihle mladí, staří, děti, ženy i muži zůstanou stát na kraji Evropy, protože politici musí prvně prodiskutovat, jestli opravdu utíkají. To všichni známe.

Jenže příběh má i druhou rovinu. Výzvu. Svědectví. Několik set dobrovolníků se rozhodlo zareagovat „po lidsku“. Zkrátka se zvedli, nabrali co nejvíce potřebných věcí, nasedli do auta a vyjeli na hranice. Tam, kde čekají tisíce. Neznámých, vyčerpaných. Tam, kde jsou nemoci, špína, hlad a šedivá zimní mlha.

Magdalena, autorka knihy, je stejně stará jako my, teď byla přijata na vysněnou vysokou, zbývá zvládnout maturitu. Ostatně jste měli možnost se s ní setkat na naší diskuzi o migraci. Byla na hranicích už dvakrát. Ví, kdo jsou ti lidé. Neomílá dokola, jak mohou být nebezpeční. Šla a přesvědčila se. Potkala lidi. Unavené, možná nebezpečné. Těžko říct, kdo z nás je a není z kázou lidstva.

Šla a pomohla. Nikdo ji neznásilnil, nezabil a pak znovu neznásilnil. Vrátila se, aby svůj příběh vložila do slov. Do malé, krátké knížky...

Anežka Vacková

○ FILMU

MARŤAN

Herec Matt Damon si zahrál v tomto filmu hlavního hrdinu Marka Watneyho, který musel čelit překážkám a bojovat o přežití na Marsu.

Při písečné bouři na Marsu ho posádka v domněnku, že je mrtev, opustila a vydala se zpět na cestu na Zem. Mark přežil, ale zásoby potravin nebyly dostačující, proto musel najít způsob, jak neumřít hlady a zároveň vyslat zprávu NASA, že žije. Mark měl štěstí, že byl profesí biologem a pokusil se vytvořit podmínky pro pěstování brambor.

Markovi se podařilo spojení s NASA navázat. Problém byl, že raketa se zásobami potravin, kterou vyslala NASA, vybuchla. Mark musel vyjít s jídlem, které měl, a s tím, co si vypěstoval. Trpěl hlady a bezmocí, že se snad z Marsu nedostane. Nakonec ho posádka ve vesmíru „vyzvedne“ a Mark se vrátí domů na Zem.

Jak se jeho záchrana podaří, jak se dostane z Marsu, co všechno musí zvládnout a vytrpět, si určitě nenechte ujít.

Film Marťan byl poutavý od začátku až do konce. Pokud máte rádi dobrodružství a zajímá vás vesmír, je to pro vás jistě to pravé.

Za sebe film chválím a doporučuji.

Nikola Vaculíková

Malý princ

csfd 84%

Bylo před Vánoci, svět byl šedivý a smutný. A já šla po rozblácené cestě do kina...

Na plátně se objevil chlapec, byl smutný a velmi moudrý. „Jsem z jiné planety,“ tvrdí chlapec letci. Chlapce vystřídá holčička. Chytrá a rozhodnutá strávit prázdniny učením, aby se dostala na vysněnou školu...

Jednoho dne za ní přijde dobrodružství. Přináší ho s sebou letec, který vypráví velice zvláštní příběh o malém chlapci, Malém princí. O tom, jak Malý princ na své planetce chránil pyšnou růži. Jak použil tahu ptáků, aby unikl ze své planetky. Jak potkal lišku a spoustu otravných a vážně divných dospělých. Jak zemřel, aby se opět mohl vrátit ke své růži.

Dívka si starého podivínského letce zamiluje a její dny se úplně promění. Jsou prosvícené sluncem, lepícími hvězdičkami, černýma očkama plyšové lišky a vzpomínkami staříka.

Pak přijde osud, letec zmizí z jejího života a ona se rozhodne zasáhnout po svém. Objevuje úplně nový a děsivý svět. Bez svitu hvězd, krásných věcí a dětí...

A nejsmutnější věc? Nalezne Malého prince...

Když jsem kino nechala za sebou, svět byl pořád stejný. Šedivý, smutný, navíc se rozpršelo. Pořád bylo před Vánoci. Dokonce jsem šla i po stejné rozblácené cestě. Ale něco se stejně změnilo. V hlavě mi zněla závěrečná hudba i šeptání Malého prince...

„Všichni dospělí byli dětmi, ale málokdo si na to pamatuje.“

Saint-Exupery

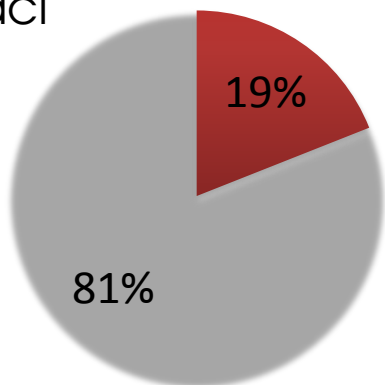

Ankety

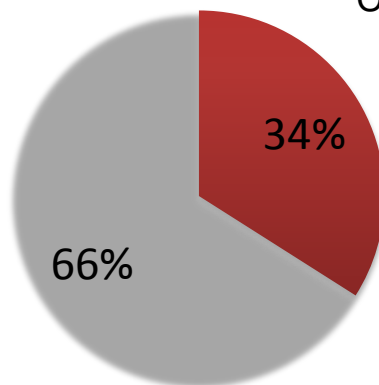

Novoroční předsevzetí?

Žáci

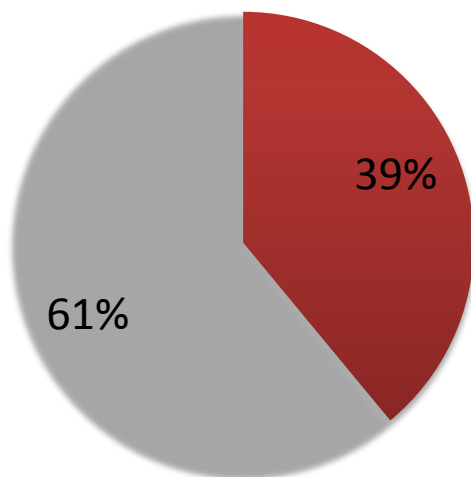
Učitelé

■ ano
■ ne

Natálie Zdražilová, Julie Kafková

Lyže vs. Snowboard

■ lyže
■ snowboard

Gabriela Kovalenková

Nikdy předtím...

Foto: Libor Havlík

Nikdy předtím jsem během spánku neprojela tři země Evropy
Nikdy předtím jsem nestrávila dvě noci za sebou v sedě
Nikdy předtím mě nikdo nekontroloval, jestli nejsem uprchlík
Nikdy předtím jsem nepodjela moře
Nikdy předtím jsem nevybírala tak dlouho bonbony
Nikdy předtím jsem si nekoupila knížku za „pár babek“
Nikdy předtím jsem nepotřásala rukou černošce
Nikdy předtím jsem nedoufala, že se veverka nechá nakrmit z ruky
Nikdy předtím jsem netušila, že někdo může strávit u televize tolik času
Nikdy předtím mě náhodný kolemjdoucí nepozdravil a nepopřál hezký den
Nikdy předtím jsem nenarazila na koně v parku
A taky nikdy předtím jsem neviděla tolik druhů ptáků
Nikdy předtím jsem nedokázala uvěřit tomu, že se během dne může tolikrát změnit počasí
Takže nikdy předtím jsem nepoužila všechnu svou náplast k slepení pláštěnky
Nikdy předtím jsem nepočítala tolik překrásných duh na obloze
Nikdy předtím jsem se nezamilovala do tolika modravých vodopádů a černočerných jezer
Nikdy předtím jsem se tolik nedivila sněhovým vločkám
Nikdy předtím by nebylo tak smutno z lidstva
Nikdy předtím jsem nechodila ve šlápějích tisíciletých předků a bojovníků
Nikdy předtím jsem se tolik nepobavila při slově řeřicha
Nikdy předtím jsem neobdivovala tenhle podivuhodný (ve všech smyslech) svět

Nikdy předtím jsem tohle všechno nezažila, protože nikdy předtím jsem nebyla v Edinburgu...

„Řeka, co teče v Londýně, je Londýn.“ sexta

„Je lepší koukat a nepsat, než nekoukat a nepsat.“ sexta

„Já jsem přísná, já jsem pes!“ J. M.

„Tak jak se řekne: Ten pelíšek je jeho?
No přece: The pelíšek is its.“ J. S. (při
vysvětlování převlastňovacích zájmen)

„Nenechte se vynervovat tím, že chcete být
nejlepší a nejde vám to.“ H. F. (u testů
inteligence)

„Ten, kdo půjčuje, je věřitel. A ten, kdo dluží, je
věřící.“ 3. B

„A vy, co jste to teď nepochopili, máte problém
s přemýšlením. Teda s kombinatorikou.“ I. B.

„Bestest Friend“ sexta

„Co jste to s ním udělali?! Vždyť on je úplně
sjetej... Se tady usmívá, jako měsíček na hnoji.“
E.T.

„Musíte psát jméno a příjmení, než se
podepíšete. Protože když vidím, jak hrabete,
někdy byste nepoznali, jestli píše Pelikán nebo
Pelikánová nebo nějaký jiný pták.“ E.T.

„V době temna bez písma napsal slepý Homér
Odysseu.“ D.D.

„Ty si myslíš, že když máš triko s Metalicou, tak
nemusíš znát Lenina?“ E.T.

„Musíte na mne mluvit, jako kdybych byla
úplně blbá... Tak se mnou mluví tady Lenička s
Janičkou.“ J.S.

„Noc se mnou stráví, ale obejmout mě
nechce!“ E. T.

Já tady běhám jak raněná laň.“ J. S.

E. T.: „A co je tam tragického?“

Student: „No, že mu umře žena.“

E. T.: „No a co?“

Mučivé útrapy študenta-novináře

Rozhodli jsme se, že uděláme soubor rozhovorů s učiteli o tom, jestli mohou ve škole
prezentovat svůj vlastní názor.

Všichni učitelé nám odmítli odpovědět.

Ze školního parlamentu ...

10. listopadu zahájil školní parlament svoji činnost první schůzí. Ve školním parlamentu zasedá předseda a místopředseda každé třídy. Z nich se zvolila rada sestávající z Jindřicha Jana Doležala, Johany Horákové a Kristýny Černé. Zvolil se i předseda ŠP Věra Švomová. Po volbách se začaly projednávat návrhy vhozené do krabic k tomu určených. Zde je shrnutí hlavních problémů, které se řeší:

-mikrovlnná trouba

Byl podán návrh na možnost využívat mikrovlnku Střední školy gastronomické. Návrh byl projednán a připravuje se písemná žádost.

-Hejného metoda v matematice

Proběhla debata zástupců školy a žáků nižšího gymnázia. Všechny jejich připomínky byly vyslyšeny a otázky zodpovězeny.

-předčítání pro děti

ŠP chce zorganizovat akci, prostřednictvím které by se zviditelnil. Po dlouhé diskusi jsme se rozhodli připravit pro děti z mateřských škol předčítání z knížky. Vše se zatím pouze připravuje a hledají se zájemci, kteří by se projektu chtěli zúčastnit. Pokud máte zájem, oslovte svého třídního zástupce v ŠP.

Michal Vosyka

Dostaňme plyšáky do škol!

„Dostaňme plyšáky do škol!“ „Škola hrou!“ a podobné apelativní vzkazy jsme už dlouho objevovali v krabici s návrhy pro školní parlament. Abych byla upřímná, jediná naše reakce byla, že jsme se nad návrhem vždy jen pouсмáli a přešli k projednávání dalších nápadů. To ale našeho anonymního pisatele nijak neodradilo, a tak jsme napříště mohli v krabici objevit nový vzkaz, tentokrát mnohem obsáhlejší, ve kterém své přání obšírně zdůvodňuje.

Protože je nejasné, zda návrhu na uspořádání Dne plyšáků v naší škole a vůbec myšlenke přivítat plyšáky jako běžnou součást školních chodeb či tříd bylo dobře porozuměno, rozhodl jsem se vše mírně dovysvětlit. Je zcela jasné a, myslím, nezpochybnitelné, že přítomnost plyšáka vede člověka ke hře. A to, domnívám se, jakkoli starého (i když s odlišnou intenzitou, což je zřejmě zapříčiněno strachem ze ztrapnění).

Hra jako taková je nesmírně důležitá součást života každého člověka. Rozvíjí jej, uklidňuje a snad má i různé další výhody. Je všeobecně známo, že nejrůznější primitivní kmeny stráví mnoho času hrou, možná však není tak známo, že i lidé převyšující intelektem nás všechny vyzdvihují hru jako jednu z nejdůležitějších hodnot lidství.

Neříká snad Schiller „...člověk je jenom celým člověkem, kde si hraje...“?!

Nepíše snad Eugen Fink o nesmírné důležitosti hry pro uvědomění si spontánního jednání, pro skutečné uvědomění si sebe sama a, vycházející z Heideggerova „člověk je tvor, kterému jde v jeho bytí o jeho bytí“, neukazuje, že především díky hře získává člověk vztah k okolnímu světu?!

Pozadu rozhodně nezůstává Rilke (například ve čtvrté Duinské elegii) ani Nietzsche, u něhož hra je metaforou světa a svět je hrou Diovou, etc.

Hra je klidem. Hra nás obdarovává přítomností, hra nás vychovává. Hra nám pomáhá být jako děti. Hra je základním fenoménem existence, stejně jako smrt, láska, práce a moc.

A proto hrajme hru a dostaňme ji do škol! Pomocí plyšáků.

Na minulé schůzi ŠP byl, milý pisateli, návrh znovu projednán a tentokrát schválen. V dostatečném předstihu se od svých třídních zástupců všichni dozvíte, o jakou akci přesně se jedná. Jediné, co vám zatím prozradím je, že se akce uskuteční v druhé polovině března. :)

DISKUZE

Milí studenti,

podle čeho si utváříte názor? Jaké zprávy sledujete? Kterým lze věřit a kterým nikoliv? To jsou otázky, které trápí i nás. A v poslední době hlavně otázka, jak si utvořit dobrý názor na uprchlickou krizi, uprchlíky a Sýrii.

A jelikož nás tyto otázky nenechaly spát, uspořádali jsme diskusi, abychom zformovali jak názory své, tak pomohli i s formováním vám. Přizvali jsme k tomu Erika Taberyho, usměvavého šéfredaktora týdeníku Respekt, Majdu Průdkovou, studentku a odvážnou dobrovolnici v uprchlických táborech, všemi oblíbeného profesora Ďurďoviče, naše bývalé studenty a budoucí novináře Honzu s Kubou a v neposlední řadě naši nebojácnou maturantku Terku.

Teď bychom vám asi měli říct, jak to probíhalo a jaké to bylo, ale nehodí se podstrkovat vám náš subjektivní názor jako organizátorů. Tak to za nás pro jednou udělá někdo jiný:

„Návštěva Erika Taberyho byla velká změna. Poprvé byla návštěva známé osobnosti u nás na škole zábavná. Neřešila se nudná a obecná témata, ale šlo se více do hloubky. Bavili jsme se o věcech aktuálních, jako je např. migrace, média a evropská politika. Byla jsem velmi ráda, že mě mé spolužačky požádaly, abych se diskuze zúčastnila, byla to pro mě výzva a zároveň velká zkušenost. Měla jsem příležitost vyjádřit svůj názor a zeptat se na to, co mě zajímá. Velmi bych chtěla ocenit nadčasovost moderátorek, jelikož použili moderní techniku, čímž rozbily bariéru mezi posluchači a diskutujícími. Studenti měli totiž možnost klást otázky anonymně přes aplikaci v mobilu a já jsem ráda, že se konečně někdo na něco zeptal!“

Polednová Tereza, IV.B.

„Musím říct, že mě celá akce mimořádně zaujala. Počínaje oslovením od studentek a konče samotným průběhem. Účastním se mnoha podobných akcí, ale tahle byla jedna z nejlepších. Zaujala mě už podoba "kulatého stolu", tedy výběr hostů, připravené video, vlastní výzkum, otázky a postřehy. Bylo vidět, že to všechny bavilo a já si to moc užil.“

Erik Tabery

„Především bych chtěl už poněkolkáté ocenit myšlenku redakce Báglu otevřít diskusi o palčivém tématu a přiblížit ji skupině spolužáků za účasti prestižních hostů. Ocenění zaslouží i úroveň organizace konference. Za sebe chci sdělit, že mne těší skutečnost, že našim studentům nejsou lhostejné situace, které v posledních měsících tak citelně hýbou naším kontinentem, jitří veřejné mínění a dle mého názoru výrazně ovlivní jeho budoucnost. Názory na tyto okolnosti pak mohou společnost rozdělit, a skutečně to i dělají. Je přirozené, že v postojích mladé generace dominují snahy a touhy pomáhat lidem, kteří se zřejmě ne vlastní vinou dostávají do velmi těžkých situací. To oceňuji velmi vysoce. A asi je i přirozené, že absence hlubších životních zkušeností a znalostí je nutí do jisté míry přehlížet okolnosti, které následkem těchto procesů vznikají, šíří se a mohou změnit náš otevřený, demokratický a tolerantní kontinent v něco, o čem si nejsem jist, zda po tom většina Evropanů touží....A můj velmi konkrétně vyjádřený osobní názor podložený poměrně bohatými znalostmi i životními zkušenostmi (omlouvám se za náznak neskromnosti) zní asi takto: celá desetiletí jsem se těšil na to, že naše země - včetně mé maličkosti - bude jednou součástí té otevřené atd..... Evropy. A když se ta touha naplnila, najednou si nejsem jist, zda jsem toužil právě po tom, jak se v poslední době Evropa transformuje...mám obavy...stále palčivější...“

Dušan Ďurďovič

„Příležitost diskutovat s někým, jako je Erik Tabery, se nenaskytá každý den. Přijela také studentka Magda Prudíková, která jako dobrovolnice pomáhala uprchlíkům na chorvatsko-srbské hranici a o svých zážitcích dokonce napsala knížku.

Proto mě moc potěšilo, že jsem se mohl vrátit na Bigy a této možnosti využít. Téma migrace a s ní spojené současné krize dnes rozhodně není vděčným tématem, ale holky z Báglu se jistě kontroverze nezalekly a určitě udělaly dobře. Celkově musím diskusi hodnotit jako velmi přínosnou. I když se nám nepodařilo migrační krizi vyřešit, rozhodně padly velmi dobré myšlenky se strany příznivců i odpůrců migrace.

Organizátorkám tak patří můj velký dík a obdiv, že se do této akce pustily. Každý její účastník si jistě odnesl spoustu nových poznatků.“

Jakub Augusta

I pro nás byla diskuse velikým přínosem. A pokud bavila i naše hosty nebo pomohla některému z vás, její význam v našich očích ještě stoupl.

Berte tento článek jako jedno z poděkování všem zúčastněným.

Bylo nám ctí s vámi diskutovat!

Jménem redaktorů časopisu Bágl,

Adéla Novotná

Zajímavé odkazy

https://cs.wikipedia.org/wiki/Evropsk%C3%A1_migra%C4%8Dn%C3%AD_krise

<http://frontex.europa.eu/>

<http://www.unhcr-centraleurope.org/cz/index.html>

<http://www.pomocuprchliku.m.cz/>

<https://www.facebook.com/groups/1646456048969925/?fref=ts>